

IX. TANULMÁNY

MEGVÁLTÁS ÉS HELYREÁLLÍTÁS

A HELYREÁLLÍTÁST A MEGVÁLTÁS SZAVATOLJA – A MEGVÁLTÁS NEM ÖRÖK ÉLETET BIZTOSÍTOTT, HANEM EGY ANNAK ELNYERÉSÉRE SZOLGÁLÓ MEGPRÓBÁLTATÁST – A MEGPRÓBÁLTATÁS FELTÉTELEI ÉS ELŐNYEI – A KRISZTUS ÁLDOZATA SZÜKSÉGES – HOGYAN LEHETETT MEGVÁLTANI ÉS HOGYAN VOLT MEGVÁLTVA AZ EMBERISÉG EGYNEK HALÁLÁVAL – A HIT ÉS A CSELEKEDET MÉGIS SZÜKSÉGESEK – A SZÁNDÉKOS BŰN BÜNTETÉSE BIZTOS – LESZ-E HELY A FÖLDÖN A FELTÁMASZTOTTAK MILLIÓINAK? – A MEGVÁLTÁS AZ EVOLÚCIÓVAL ELLENTÉTBN

Isten kinyilatkoztatott tervének eddig áttekintett vázlatából nyilvánvaló azon szándéka, hogy az emberiséget helyreállítsa, vagyis hogy visszaállítsa az Édenben elvesztett tökéletességre és dicsőségre. E témára vonatkozó legerősebb és legmeggyőzőbb bizonyíték akkor látható a legtisztábban, amikor a megváltás kiterjedését és természetét teljes mértékben felfogjuk. Az apostolok és a próféták által megjövendölt helyreállítás igazságos és ésszerű következményként kell kövesse a megváltást. Istennek elrendezése szerint, egy megváltás biztosításában, az egész emberiség fel kell legyen mentve az eredendő büntetés alól, a „romlandóság rabságából”, a halálból, ha nem állnak ellen szándékosan a nagy Szabadító megmentő hatalmának, másként a megváltás nem használ mindenkinek.

Pál e témára vonatkozóan nagyon világosan és hangsúlyosan érvel. Ő így szól (Róma 14: 9): „Mert Krisztus azért halt meg, és azért kelt életre, hogy mind a holtakon, mind az élőkön uralkodjék [igazgatva és ellenőrizve *őket*].” Vagyis, Urunk halálának és feltámadásának nem csak az volt a célja, hogy az emberiség élő tagjait megáldja, uralkodjon felettük, és helyreállítsa őket, hanem hogy teljes hatalmat nyerjen úgy a

halottakon, mint az élőkön egyaránt, váltságdíjából származó előnyöket biztosítva úgy az egyiknek, mint a másiknak.* „Váltságul [mint megfelelő ár] adta Önmagát mindenkiért”, hogy mindenkit megáldhasson, és minden embernek egy egyéni próbát biztosítson az élet *elnyerésére*. Képtelenség egyszerre azt állítani, hogy Ő „váltságul adta Önmagát **mindenkiért**”, és azt is állítani, hogy csak egy maréknyi megváltott látja valaha is annak hasznát. Ugyanis azt jelentené, hogy Isten elfogadta a váltságdíjat, majd igazságtalanul megtagadja a megváltottak felmentését, vagy azt, hogy miután az Úr mindenkit megváltott, képtelen volt arra, vagy nem is állt szándékában, hogy véghezvigye eredeti jóakarátát. Az Isten terveinek változtathatatlansága nem kevésbé, mint az isteni igazság és szeretet tökéletessége egy ilyen gondolatot megcáfol és elutasít. Arról biztosít bennünket, hogy az eredeti, jószándékú terv, amelynek alapja „mindenki megváltása”, teljességgel végre lesz hajtva Isten „megfelelő idejében”, és a hűséges hívőknek elhozza az Ádámi ítélet alóli felmentés áldását, valamint egy lehetőséget arra, hogy visszatérjenek Isten fiainak, a bűn és átok előtti jogaihoz és szabadságaihoz.

Legyen hát világos a megváltás tényleges előnye és eredménye, és annak egyetemes alkalmazását cáfoló, minden ellenvetés el kell háruljon. Az „ember Krisztus Jézus” által adott „váltság mindenkiért” nem ad, vagy nem szavatol örök életet, vagy áldást senkinek sem, hanem **az örök élet próbájának egy másik lehetőségét** biztosítja minden ember számára. Az Isten által biztosított **megváltás** miatt az ember első próbájának eredményeként elvesztett, kezdeti áldások valójában átalakultak a tapasztalat áldásává a hűséges szívűek számára. De az a tény, hogy az emberek megváltattak az első

* Az apostol szavaiban találóan felismerhetünk egy további és tágabb értelmezést, nevezetesen azt, hogy az egész emberi család benne foglaltatik a „halottak” kifejezésben. Isten szempontjából az egész emberiség a halálos ítélet alatt úgy van tekintve, mintha már halott lenne (Máté 8: 22); következőleg az “élők” kifejezést az emberi családon kívüliekre lehetne értelmezni, akiknek élete nem veszett el – az angyalokra.

büntetés alól, nem szavatolja azt, hogy, amikor ők az örök élet egyéni próbája alatt lesznek, nem mulaszthatják el az engedelmességgel való adózást, amely nélkül senki sem élhet örökké. Az ember a bűnnek és keserű büntetésének jelenlegi tapasztalása miatt teljes mértékben figyelmeztetve lesz; és amikor a megváltás eredményeként más próbában, egy egyéni próbában fog részesülni annak szeme és ellenőrzése alatt, Aki úgy szerette őt, hogy életét adta érte, és Aki nem akarja, hogy egy is elvesszen, hanem hogy mind visszatérjenek Istenhez és éljenek, biztosak lehetünk abban, hogy csak a szándékosan engedetlenek részesülnek majd a második próbának büntetéséből. Az a büntetés a második halál lesz, amelyből nem lesz megváltás, sem szabadulás, mert nem lesz semmi célja egy másik megváltásnak és egy további próbának. *Akkorra majd* mindenki teljes mértékben meglátta és megkóstolta úgy a jót, mint a rosszat; és tanúivá lettek Isten jóságának és tapasztalták szeretetét; mindenkinek teljes, igazságos, egyéni próbája lesz az életre a legkedvezőbb körülmények között. Több nem elvárható és több nem *is* adatik. Az a próba örökre eldönti, hogy ki lesz igazságos és szent ezernyi próba alatt; és azt is meghatározza, hogy ki lesz igazságtalan, szentségtelen és továbbra is tisztátalan ezernyi próba alatt.

Haszontalan lenne egy másik életpróbát biztosítani pontosan olyan körülmények között; de habár a megpróbáltatás körülményei különbözőek lesznek, sokkal kedvezőbbek, az egyéni életpróbájuk feltételei, vagy kikötései az Ádám-i próbáéval azonosak lesznek. Istennek törvénye ugyanaz marad – az nem változik. Az továbbra is azt mondja: „Amely lélek vétkezik, annak kell meghalni”. Ami a környezetét illeti, az ember körülményei nem lesznek kedvezőbbek, mint azok, amelyek Édenben vették körül őt; viszont a nagy különbség a megnövekedett **ismeretben** lesz. A rossznak **megtapasztalása**, szembeállítva a jónak megtapasztalásával, amely mindenkinek jutni fog a közeledő korszak próbája alatt, fogja jelenteni azt az előnyt, ami miatt a második próbának eredményei oly messzemenően különbözni fognak az első próba eredményeitől.

Ennek érdekében biztosított az isteni Bölcsesség és Szeretet „váltságot mindenkiért”, és így biztosította mindenkinek egy új próbának az áldását. Semmiképpen sem lehet elképzelni kedvezőbb próbát, kedvezőbb törvényt, kedvezőbb feltételeket, vagy körülményeket, melyek egy újabb megváltást, vagy egy következő próbát tennének indokolttá, bárkinek a Millenniumi korszakon túl.

Az adott váltságdíj senkinél sem mentség a bűnre; nem az a célja, hogy a bűnösöket szenteknek lehessen tekinteni, és így örök üdvösségre jussanak. Csupán felmenti a *váltságot* elfogadó bűnöst az első – közvetlen, vagy közvetett – ítélet alól, és újra az élet próbája alá helyezi, amelyben a saját, szándékos engedelmessége, vagy szándékos engedetlensége eldönti, hogy lehet, vagy nem lehet örökké tartó élete.

Nem kell azt sem feltételezni, mint ahogy nagyon sokan hajlamosak feltételezni, hogy akik egy civilizált országban élnek és láttak Bibliát, vagy rendelkeznek is azzal, ezáltal teljes lehetőségük van egy életpróbára. Meg kell említenünk, hogy a bukás nem egyformán károsította Ádám gyermekeit. Némelyek olyan gyengeségekkel és elfajultan jöttek világra, hogy e világ fejedelme, Sátán, könnyen elvakítja őket, és fogságba viszi a megrögzött és megkörnyékező bűn által. Többé-kevésbé ennek mindenki annyira befolyása alatt áll, hogy, még amikor jól tennének is, a rossz jelen van és erősebb a körülmények, stb. miatt, és majdnem lehetetlen az a jó, amit tennének, míg az a rossz, amit nem tennének, majdnem elkerülhetetlen.

Tényleg kevesen vannak azok, akik a jelen időben tapasztalat által valóban megismerik azt a szabadságot, amellyel Krisztus szabadítja meg azokat, akik elfogadják az Ő váltságdíját, és az Ő uralma alá helyezik magukat a további irányításért. Még csak ezek kevesen, az Egyház, akik korábban hívtak ki és próbáltattak meg avval a különleges céllal, hogy Isten munkatársai legyenek a világ megáldásában, bizonyosságot téve most, *majd* vezetve, megáldva és ítélve a világot a próbatételének korszakában – élvezik bizonyos mértékben a megváltás előnyeit, vagyis most az élet próbája alatt állnak.

Nekik (**hit által**) **beszámíttatik** a helyreállítás minden áldása, melyek a jövő korszakban a világ számára lesznek biztosítva. Ezek, habár nem tökéletesek, nincsenek ténylegesen helyreállítva az Ádám állapotára, úgy tekintetnek, mint akiknél a *hiányosság* kiegészítést nyer. A Krisztusban való hit által tökéleteseknek **számítja** őket *Isten*, ennél fogva a tökéletességre és a kegyelemre helyreállítottaknak, mintha nem volnának többé bűnösök. Tökéletlenségük és az elkerülhetetlen gyengeségeik ki vannak egyenlítve a megváltás által, nincsenek nekik tulajdonítva, a Megváltó tökéletessége elfedezi azokat. Ezért az Egyház próbája, a Krisztusban való beszámított helyzete miatt, éppen olyan méltányos, mint amilyen a világ fog rendelkezni a saját próbájának idején. A világ az igazság teljes ismeretére lesz eljuttatva, és mindazok, akik annak rendelkezéseit és feltételeit elfogadják, nem bűnösként lesznek kezelve, hanem fiakként, akiknek a helyreállítás áldásai vannak szánva.

Egy különbség a világ próba alatti tapasztalatai és az Egyház próbája alatti tapasztalatai között az lesz, hogy a világ engedelmesi a helyreállítás áldásait azonnal kezdik kapni az elméleti és testi gyengeségeiknek fokozatos eltávolítása által, míg az Evangéliumi Egyház, akik mindhalálig az Úr szolgálatára szentelték magukat, meghalnak, és rögtön megkapják a tökéletességüket az első feltámadásban. Egy másik különbség a két próba között az lesz, hogy a jövő korszak körülményei, ezzel összehasonlítva, kedvezőbbek lesznek, abban az értelemben, hogy akkor a társadalom, a kormány, stb. kedvező lesz az igazságosságnak, jutalmazva a hitet és engedelmisséget és büntetve a bűnt; míg most, e világ fejedelme alatt, az Egyház próbája az igazságosságra, hitre, stb. nézve kedvezőtlen körülmények között történik. De ez a dolog, amint láttuk, ellensúlyozva lesz az Egyháznak az örök élet ajándéka mellett felkínált isteni természet dicsőségének és tisztességének jutalma által.

Ádámnak halála biztos volt, annak ellenére, hogy kilencszáz harminc esztendő haldoklás után állt be. Mivel maga is

haldoklott, minden gyermeke ugyanabban a haldokló állapotban született, életjog nélkül; és, szüleikhez hasonlóan, mindannyian meghalnak hosszabb, vagy rövidebb folyamat után. Azonban nem elfelejtendő, hogy nem a haldoklásban való fájdalom és szenvedés a bűnnek büntetése, hanem a halál – az élet kimúlása – amivel a haldoklás folyamata tetőződik. A szenvedés csak vele együtt jár; a büntetés sokakat kevés szenvedéssel, vagy szenvedés nélkül sújt. Továbbá az sem elfelejtendő, hogy amikor Ádám elvesztette életét, ő örökre elvesztette azt; utódai közül senki sem volt képes levezekelni vétkeit, vagy visszaszerezni az elvesztett örökséget. Az egész emberi faj, vagy halott, vagy haldoklik. Ha ők nem tudják jóvátenni bűneiket haláluk előtt, akkor biztosan nem tudják megtenni miután meghaltak – amikor már nem léteznek. A bűnnek büntetése nem egyszerűen a meghalás volt, avval a kiváltsággal és joggal, hogy azután visszatérjenek az életbe. A kijelentett ítéletben nem volt semmi célzás a szabadulásra. (1 Mózes 2: 17) Tehát, a helyreállítás Isten részéről egy ingyen kegyelem, vagy jóindulat. Mihelyt magukra vonták a büntetést, éppen miközben az kimondatott, az Isten ingyen kegyelmére is utalás történt, amely, amikor megértik, oly teljességgel ki fogja nyilatkoztatni a szeretetét.

Ha nem lett volna azon ígéret által nyújtott reménysugár, hogy az asszony magva a kígyó fejére tapos, az *emberi* faj teljes kétségbeesésben lett volna; de ez az ígéret jelezte, hogy Istennek van valami terve az ő javukra. Amikor Isten megesküdött Ábrahámnak, hogy az ő magvában megáldatnak a föld minden nemzetségei, ez mindenkinek feltámadását vagy helyreállítását foglalta magába; mert akkor már sokan halottak voltak és sokan meghaltak azóta is megáldatlanul. Azonban az ígéret még biztos: mindannyian meg lesznek áldva, amikor a helyreállítás, vagy felüdülés ideje eljön. (Cseleked. 3: 19) Mi több, mivel hogy az áldás kegyelemre utal, és mivel a bűn miatt Isten kegyelme megvonatott és helyette az átká jött, ez az ígéret egy jövőendő áldásról magában foglalja az átok eltávolítását, és következésképpen az Ő kegyelmének visszatérését. Ez még azt

is magában foglalja, hogy Isten vagy engedményt tesz, megváltoztatja határozatát, és felmenti a vétkes *emberi* fajt, vagy egy olyan tervvel rendelkezett, miszerint **megválthatja** azáltal, hogy valaki más rója le az ember büntetését.

Isten nem hagyta Ábrahámot bizonytalanságban az Ő tervére vonatkozóan, hanem megmutatta különböző előképi áldozatok által, amelyeket mindazoknak hoznia kellett, akik Őhöz közeledtek, hogy Ő nem tudja és nem is fogja elengedni vagy elnézni a bűnt; a kitörölésének és a büntetése eltörölésének egyetlen módja egy olyan áldozat, mely annak a büntetésnek kielégítésére elegendő. Ez Ábrahámnak egy nagyon kifejező előképben volt bemutatva: Ábrahám fia, akiben a megígért áldás összpontosult, előbb egy áldozat kellett legyen, mielőtt áldani tudna; Ábrahám visszakarta őt a halálból, mint egy példázatul (Zsidók 11: 19). Abban a példában Izsák előképe volt az igazi magnak, Krisztus Jézusnak, Aki meghalt, hogy megváltsa az embereket azért, hogy minden megváltott megkaphassa az ígért áldásokat. Ha Ábrahám arra gondolt volna, hogy az Úr elnézi és felmenti a bűnöst, azt vélhette volna, hogy Isten változékony, következőleg nem lehetett volna teljes bizalma a neki adott ígéretekben. Ő úgy gondolkodhatott volna, hogy: Ha Isten meggondolta magát egyszer, miért nem gondolhatná meg magát ismét? Ha engedelkeny a halál átkával kapcsolatosan, nem lehet, hogy ne tartsa magát a megígért kegyelemhez és áldáshoz? De Isten nem hagyott bennünket egy ilyen bizonytalanságban. Ő bőséges biztosítékot ad nekünk úgy az Ő méltányossága, mint az Ő változhatatlansága felől. Ő nem tudta felmenteni a bűnöst, még ha annyira is szerette, hogy „tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta [halálra]”. /Róma 8: 32/

Miképpen az egész emberiség Ádámban volt, amikor ő elítéltetett, és elvesztette általa az életet, úgy, amikor Jézus „Önmagát adta váltságul mindenkiért”, az Ő halála magába foglalta az ágyékában lévő, meg nem született nemzetségnek a lehetőségét. Így az Igazság kezébe egy teljes elégtétel, vagy megfelelő ár adatott, minden emberért – hogy a „megfelelő

időben” alkalmazza azt; és Őneki, Aki ekképpen **mindenkit megvásárolt**, teljes hatalma van helyreállítani mindenkit, aki Őáltala jön Istenhez.

„Bizonyára azért, miképpen egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat: azonképpen egynek igazsága által minden emberre elhat az életnek megigazulása. Mert miképpen egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökké lettek: azonképpen egynek engedelmessége által sokan igazakká lesznek.” (Róma 5: 18, 19) A kijelentés világos: mindazoknak, akik részesültek a halálból az Ádám bűne miatt, az élet előjogai lesznek felkínálva Urunk Jézus által, Aki meghalt értük és áldozat által **Ádám helyettese** lett a megszegett törvény előtt, és ekképpen „adta Önmagát váltságul mindenkiért”. Ő meghalt, „mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen”. (1 Péter 3: 18) Mégis, soha sem kell megfélekedezni arról, hogy Istennek az emberi fajunkkal kapcsolatos minden gondoskodása az emberi akaratot tényezőként ismeri el az oly bőségesen nyújtott, isteni kegyelem biztosításában. Némelyeknek elkerüli a figyelmét ez a vonás a már idézett szöveg – Róma 5: 18, 19 – vizsgálatakor. Azonban az Apostol kijelentése az, hogy amiképpen az elítélés Ádám minden utódára elhatott, éppen úgy, Urunk Jézus Krisztusnak az Atya terve iránti engedelmessége által, Önmagának érdekünkben hozott feláldozás által, egy ingyen ajándék mindenkire kiterjed – a megbocsátás ajándéka, amely, ha elfogadják, egy megigazulást, vagyis egy alapot képez az örök életre. És „ahogyan az egy ember engedetlensége által sokan **lettek** bűnösökké, úgy az egynek engedelmessége által is sokan [nem **lettek**, hanem] **lesznek** igazakká.” Ha egyedül a megváltás igazakká tenne bennünket, anélkül, hogy mi el kelljen, azt fogadjuk, akkor úgy olvashatnánk, hogy egynek engedelmessége által sokan **lettek** igazakká.

Habár a Megváltó már letette a váltságdíjat, mégis az Evangéliumi korszak alatt csak kevesen lettek igazakká – igazultak meg – „az Ő vérébe vetett hit által”. De, mivel Krisztus engesztelés (elégtétel) az egész világ bűneiért, ennek

következtében minden ember feloldozható és felmenthető az Ádám bűnének büntetése alól Óáltala – az Új Szövetség alatt.

Istennél nincs igazságtalanság; tehát, „ha megvalljuk bűneinket, Ő hűséges és igazságos, hogy megbocsássa a bűnöket, és megtisztítson minket minden gonosszástól” (1 János 1: 9). Amiképpen igazságtalan lett volna, ha elengedi nekünk a kijelentett büntetést, mielőtt elégtétel adatott volna érte, éppen úgy, itt adja értésünkre, hogy igazságtalan lenne, ha megakadályozná helyreállításunkat, mivel az Ő elrendezése alapján, büntetésünk ki volt fizetve részünkre. Ugyanaz a rendíthetetlen igazság, mely egykor halálra ítélte az embert, most mindazoknak a szabadulását szavatolja, akik megvallják bűneiket, és Krisztus által életet kérnek. „Isten az, Aki megigazít! Kicsoda az, aki kárhoztat? Krisztus az, Aki meghalt, sőt Aki fel is támadott, Aki az Isten jobbján van, Aki esedezik is érettünk.” (Róma 8: 33, 34)

A megváltás teljessége a lehető legerősebb érv az egész emberiség helyreállítására, akik annak alávetik magukat a felkínált feltételek mellett. (Jelenések 22: 17) Éppen Istennek az igazságos és tisztességes jelleme szavatolja azt. Minden ígéret, amit Ő tett, magában foglalja azt; és minden előképi áldozat utal a nagy és elégséges áldozatra – „Istennek Báránya, Aki elveszi A VILÁG BŰNEIT” – Aki „engesztelő áldozat a mi [az Egyház] vétkeinkért; de nemcsak a mieinkért, hanem az egész világot is”. (János 1: 29; 1 János 2: 2) Mivel, hogy a halál a bűn zsoldja, vagy büntetése, amikor a bűn eltöröltetik, a zsoldját is meg kell szüntetni a megfelelő időben. Minden más nézet ésszerűtlen és igazságtalan is. Az a tény, hogy az Ádám veszteségéből még semmi helyreállítás nem valósult meg, habár majdnem kétezer év telt el amióta Urunk meghalt, nem egy érv a helyreállítás ellen, mint ahogy az Ő halála előtt eltelt négyezer év sem bizonyítja azt, hogy Isten nem tervezte a megváltást a világ alapjának felvettetése előtt. Úgy a Krisztus halálától eltelt kétezer év, mint az előtte lévő négyezer a munka más részeinek voltak kijelölve, melyek

előkészületek voltak a „minden dolgok helyreállításának idejére”.

Senki se feltételezze elhamarkodottan, hogy ebben a nézetben valami ellentmondana a Szentírás azon tanításának, hogy az Istenben való hit, a bűnből való megtérés és a jellem megújulása elengedhetetlenek az üdvösséghez. Ezzel a tárggyal többet és hosszabban fogunk foglalkozni a továbbiakban, de most arra emlékeztetünk, hogy csak kevesen rendelkeztek elegendő világossággal ahhoz, hogy az teljes hitet, bűnbánatot és megújulást eredményezzen. E világ istene némelyeket részben, másokat teljesen megvakított, és őket meg kell szabadítani a vakságtól éppen úgy, mint a haláltól, ahhoz, hogy **mindegyiknek teljes, saját** esélye legyen arra, hogy engedelmessége, vagy engedetlensége által az életre méltónak, vagy méltatlannak bizonyuljon. Akkor azok, akik az életre méltatlanoknak bizonyulnak, ismét meghalnak – a második halállal – melyből nem lesz megváltás, és következésképpen *abból nem lesz feltámadás sem*. Az a halál, mely az Ádám bűne miatt jött, és minden tökéletlenség, ami annak nyomán jött, el lesz távolítva a Krisztus Jézusban való megváltás miatt; de az a halál, mely az egyéni, szándékos hitehagyás eredményeként jön, az végleges. Ez a bűn soha sem lesz megbocsátva, és annak büntetése, a második halál, **örök** lesz – nem örök haldoklás, hanem örök halál – egy olyan halál, amelyet nem szakít meg egy feltámadás.

A megváltás tervének bölcséletét egy következő kötetben fogjuk tárgyalni. Itt csak azt a tényt állapítjuk meg, hogy a Krisztus Jézus általi megváltás éppen olyan kiterjedt lesz az áldott eredményeiben és lehetőségeiben, mint amilyen kiterjedt volt az Ádám bűne a megrontásban és a bukásban – hogy mindazokat, akik el voltak ítélve és szenvedtek az egyik miatt, a „megfelelő időben” éppen olyan bizonyosan fel lehessen menteni azon bajok alól a Másik miatt. Mégis, senki sem tudja értékelni a Szentírásnak ezen érvét, ha nem fogadja el azt a kijelentését, hogy a halál – a lét megszűnése – a bűnnek a zsoldja. Azok, akik úgy gondolkodnak a halálról, mint egy

szenvedésben *töltött* életről, nem csak hogy semmibe veszik az **élet** és **halál** szavaknak értelmét, melyek ellentétes értelmű szavak, hanem két képtelenségbe bonyolódnak. Képtelenség azt feltételezni, Isten örökre fenntartja Ádám létét a gyötrelemben, bármely fajta bűnért, amit elkövethetett és főleg azért a viszonylagosan kis vétékért, hogy a tiltott gyümölcsből evett. Majd, ezen kívül, ha Urunk Jézus megváltotta az emberiséget, meghalt helyettünk, váltságdíjunkká vált, halálba ment, hogy mi felszabadíttathassunk abból, nem nyilvánvaló, hogy az a halál, amit Ő elszenvedett az igazságtalanokért, ugyanaz a féle halál volt, mint amire az egész emberiség ítéltetett? Ő akkor örök gyötrelmet szenvedett a mi bűneinkért? Ha nem, akkor éppen olyan bizonyosan, ahogy **meghalt** a mi bűneinkért, a mi bűneink büntetése a halál, és nem egy bármely értelemben vett, vagy bármely körülmények közötti élet.

Bármilyen különös is, habár nem tudják összeegyeztetni az örök gyötrelem elméletét avval a kijelentéssel, hogy „az ÚR Őt sújtotta mindnyájunk bűnéért”, és hogy „Krisztus meghalt a mi bűneinkért”, és habár látják, hogy összeférhetetlenségük miatt vagy az egyiket, vagy a másikat el kell hagyni. Mégis némelyek annyira kötődnek az örök gyötrelem elméletéhez és annyira nagyra becsülik azt, mint egy édes falatot, hogy az Írások figyelembe vétele nélkül ragaszkodnak hozzá, és szándékosan tagadják azt, hogy Jézus kifizette a világ váltságdíját, habár ezt az igazságot a Biblia minden lapja tanítja.

MEGVALÓSÍTHATÓ-E A HELYREÁLLÍTÁS?

Egyesek azt feltételezték, hogy ha a halottak milliárdjai feltámadnának, nem lenne hely számukra a földön; és ha lenne is hely számukra, a föld nem lenne képes fenntartani egy olyan nagyszámú népességet. Némelyek éppen azt állítják, hogy a föld egy nagykiterjedésű temető, és ha minden halottat felébresztenének, egymást taposnák a hely szűke miatt.

Ez egy fontos pont. Milyen furcsa lenne megtudni, hogy míg a Biblia kijelenti az egész emberiség feltámadását, mégis egy valóságos felmérés alapján ők nem találnának maguknak egy talpalatnyi helyet a földön! Lássuk csak: számolják ki és rájönnek, hogy ez egy alaptalan félelem. Azt fogják találni, hogy bőven elég hely lesz „mindenek helyreállítására”, ahogy „az Isten szólt szent prófétái szája által”.

Tegyük fel, hogy hatezer év telt el az ember teremtésétől, és hogy most egymilliárd négyszázmillió ember él a földön. Az emberi fajunk egy párral kezdődött, de tegyünk egy nagyon engedékeny becslést és tegyük fel, hogy a kezdetben éppen annyian voltak, mint most; továbbá, *tegyük fel*, hogy soha sem voltak kevesebben, mint az a szám, habár az özönvíz a népességet valójában nyolc személyre csökkentette le. Majd, legyünk nagyvonalúak és számoljunk három nemzedékkel egy évszázadra, vagy harminchárom évet vegyünk egy nemzedék számára, habár, a Mózes I. könyvének 5. része alapján, csak tizenegy nemzedék volt Ádámtól az özönvízig, egy ezerhatszáz ötvenhat éves időszak alatt, vagyis majdnem százötven év jut minden nemzedékre. Most lássuk: hatezer év hatvan évszázadot jelent; három nemzedék évszázadonként, Ádám óta száznolcvan nemzedéket jelent; és egymilliárd négyszázmillió nemzedékenként kettőszázötvenkétfemilliárdot eredményez (252.000.000.000), mely *emberi* fajunk teljes számát jelentené a teremtéstől napjainkig, ennek a nagyvonalú felbecsülésnek megfelelően, mely valószínűen kétszer több, mint a valós szám.

Hol találjunk elég helyet ennek a nagy sokaságnak? Mérjük meg a szárazföldet és lássuk meg. Az Egyesült Államok Texas Állama kettőszázharminchétezer (237.000) négyzetmérföldnyi területen fekszik /ez 606.720 km²-nek felel meg – f.m./.. Egy négyzetmérföldben huszonhétmillió nyolcszázhetvennyolcezer négyszáz (27.878.400) négyzetláb van /egy láb = 30.48 cm – f.m./; és, következésképpen, Texas Állam hatbillió hatszázhétmilliárd száznolcvanmillió nyolcszázezer (6.607.180.800.000) négyzetláb területű. Tíz négyzetlábat számítva minden holttestnek, azt találjuk, hogy Texas, mint egy

temető, ennek megfelelően hatszázhatvanmilliárd hétszáztizennyolcmillió nyolcvanezer (660.718.080.000) testet tudna befogadni, vagyis majdnem háromszor annyit, mint amennyit az eltúlzott számítás útján becsültünk fel az emberek számáról, akik valaha a földön éltek.

Egy álló helyzetben lévő személy körülbelül egy és kétharmad négyzetláb területet foglal el. Eszerint a föld jelenlegi* lakossága (egymilliárd négyszázmillió személy) egy nyolcvanhat négyzetmérföldnyi területen elférne állva, mely jóval kisebb terület, mint London, vagy Filadelfia városok területei. Írország szigetén (melynek területe harminckétezer négyzetmérföld) több, mint kétszer annyi embernek biztosítana állóhelyet, mint amennyi valaha élt a földön, még a mi eltúlzott számításunk szerint is.

Tehát, nincs sok nehézség ennek az ellenvetésnek megoldásában. Amikor megemlékezünk az Ézsaiás próféciájáról (35: 1-6), hogy a föld megadja majd gyümölcsét, és hogy örülni fog a pusztá és virágozni, mint a lilium /'rózsa' – *a KJ., és a C.r. alapján – f.m./*; hogy vizek fakadnak majd a pusztában, és patakok a sivatagban, akkor látjuk, hogy Isten rámutatott arra, hogy előre látta tervének minden szükségletét, és gazdagon gondoskodott teremtményeinek szükségleteiről olyan úton, ami nagyon természetesnek fog tűnni.

HELYREÁLLÍTÁS SZEMBEN AZ EVOLÚCIÓVAL

Némelyek azt a kifogást hozhatják fel a Szentírás azon bizonyosságával szemben, ami az ember előző állapotára való helyreállítására vonatkozik, hogy az nincs összhangban a tudomány és a filozófia tanításaival, mely egy **látszólagos** ésszerűséggel a húszadik századi magasabb intelligenciára mutatnak, ezt a fejlődés eredményének állítják, és állításuk szerint ez döntően bizonyítja azt, hogy a kezdeti embernek viszonylag nagyon hiányos kellett, hogy legyen az intelligenciája. Ebből a szempontból egy előző állapotra való

* 1886-ban – *f.m.*

helyreállítás távolról sem lenne kívánatos, és nyilvánvalóan egy áldásnak ellentéte lenne.

Az első látásra egy ilyen érvelés elfogadhatónak tűnik, és úgy látszik, sokan hajlanak arra, hogy egy figyelmes vizsgálat nélkül igazságként fogadják el, egy híres, Brooklyn-i prédikátorral szólván: ha Ádám egyáltalán elbukott, bukása valamilyen módon felfelé történt; és minél jobban, és gyorsabban elbukunk az eredeti állapotról, annál jobb nekünk és minden érintettnek.

Ekképpen akarja a filozófia hatálytalanítani Isten Igéjét, méghozzá a szószékről, és ha lehet, meg akar győzni bennünket arról, hogy az apostolok ostobák voltak, amikor azt nyilatkozták, hogy a halál, minden bajjal együtt az első ember engedetlensége által jött, és hogy csak egy megváltás által lehet azokat eltávolítani és az embert az isteni kegyelembe és az életre helyreállítani. (Róma 5: 10, 12, 17-19, 21; 8: 19-22; Cselekedetek 3: 19-21; Jelenések 21: 3-5) De ne vonjuk le hirtelen azt a következtetést, hogy ez a filozófia meg nem cáfolható. Ha kénytelenek lennénk elvetni az apostolok tanait a bűn, és a halál eredetéről, valamint az eredeti tökéletességre való helyreállításról, akkor az lenne tisztességes, hogy elutasítsuk teljes bizonyágtételüket minden témában, mint olyanokat, amelyek nem ihletettek, és következésképpen nélkülözik a különleges súlyt és tekintélyt. A tények ismeretében röviden vizsgáljuk meg ezt a népszerűségében növekvő nézetet, és lássuk meg mennyire mély a bölcselate.

Ennek az elméletnek egyik szószólója és képviselője így szólt: „Létezésének első szakaszában az embernek az állati természete volt uralkodó és majdnem csak a fizikuma uralta őt; majd lassan egyik állapotról a másikra fejlődött, míg most az átlagember eljutott egy olyan állapotba, amelyben, azt lehet mondani, az ész vezetése alatt áll. Emiatt ezt a korszakot az Ész Korszakának lehet tekinteni és mondani. Az ész mozgatja napjaink nagy vállalkozásait. Az ész veszi át a kormányzás gyeplőjét, és a föld, a levegő és a víz elemeit maga hatalma alá vonja. Az ember kezét ráteszi a fizikai erőkre és lassan, de

biztosan oly hatalomra tesz szert a természet területén, amint tanújelét adja, hogy Alexander Selkirk szavaival felkiálthat: 'Uralkodó vagyok afölött, amit látok!'"

Az a tény, hogy az első látásra egy elmélet ésszerűnek tűnik, nem kell hirtelen arra késztesen, hogy elfogadjuk azt, és megkíséreljük avval összhangba csavarni a Bibliát. Számtalanszor megvizsgáltuk a Bibliát és minden kétségen felül tudjuk, hogy egy emberfeletti bölcsességet tartalmaz, mely állításait csálhatatlanná teszi. Valamint azt se feledjük el, hogy míg a tudományos kutatások dicséretesek, és indítványaik figyelemre méltóak, mégis a következtetések semmiképpen sem csálhatatlanok. Nem csodálkozunk, hogy saját elméleteiket számtalanszor megdöntik, ha arra gondolunk, hogy egy igazi tudós csak egy tanulmányozó, aki, sok, kedvezőtlen körülmény között, és leküzdhetetlen akadályokkal küzdve, igyekszik megismerni a természet nagy könyvéből az ember történetét, rendeltetését, és otthonát.

Tehát, nem akarunk a tudományos kutatásokkal ellenkezi, sem gátolni azt, de amikor a természet könyvének tanulmányozóitól gondolatokat hallunk, következtetéseiket, melyek olyan sokszor bizonyultak részben, vagy teljesen tévesnek, óvatosan vessük össze az isteni Kinyilatkoztatás könyvével, és igazoljuk, vagy cáfoljuk meg a tudósok tanításait, igazodván „inkább a törvényhez és a bizonyossághoz; hogyha nem szólnak ez ígék szerint, nem lesz nekik reggeli világosságuk” (Ézsaiás 8: 20 – *Káldi*.) Mindkét könyvnek helyes ismerete bebizonyítja, hogy összhangban vannak; de ameddig egy ilyen ismeretre teszünk szert, Isten Kinyilatkoztatásának elsőbbsége kell legyen, és irányadó kell legyen Isten gyermekei között, mely által a nem tévedhetetlen embertársaink állítólagos felfedezéseit meg tudjuk ítélni.

Ehhez az elvhez tartva magunkat, lássuk meg létezik-e ésszerűbb magyarázata a megnövekedett ismeretnek, készségnek és emberi hatalomnak, ami eltér az evolúciós elmélettől – mely szerint, habár egy nagyon alacsonyrendű

lényből fejlődött ki, az ember mostanra elérte a felsőrendűséget, vagyis az „Ész korszakát”. Lehet, végül rájövünk, hogy a feltalálások, a kényelem, az általános oktatás, és az ismeret növekedése, meg a szélesebb terjesztése nem tulajdonítandóak egy nagyobb agyi tehetségnek, hanem az agy használatára alkalmas, sokkal kedvezőbb körülményeknek. Cáfoljuk, hogy az agy kapacitása nagyobb lenne, mint a hajdani korszakokban, míg mindenképpen elfogadjuk azt, hogy a kedvezőbb körülmények miatt az emberi agy tehetségének használata általánosabb manapság, mint bármely más előző időszakban, és emiatt sokkal látványosabb. A festészet és a szobrászat tanulmányozói vajon ebben az „Észkorszakban” nem térnek-e vissza a múlt nagy mestereihez? Ekként téve, vajon nem ismerik-e el az agybeli képességet, és a rajzban az eredetiséget és a kivitelezésbeli ügyességet, melyek követésre méltóak? Az építészetben a jelenlegi „Észkorszak” nem merít-e nagymértékben a múlt korszakok eredeti terveiből? Eme „Észkorszak” szónokai és filozófusai nem tanulmányozzák-e és nem követik-e Plátont, Arisztotelészt, Demosztenészt, és mások módszereit és szillogizmusát? Nem irigyelhetné-e meg a jelen sok szónoka egy Demosztenész, vagy egy Apollós ékesszólását, vagy Pál Apostol érvelő erejét?

Még régebbre visszamenve: míg hivatkozhatnánk néhány próféta retorikai/szónoklati/ erejére, és a Zsoltárokat tarkító, fenséges, költői képekre, felhívjuk ezen „Észkorszak” filozófusainak figyelmét Jóbnak és vigasztalóinak bölcs és világos gondolkodására és nem kevésbé a kifinomult erkölcsi érzékére. És mit mondhatnánk Mózesről, akit „megtanítottak az egyiptomiak minden bölcsességére”? Az általa adatott törvény a civilizált nemzetek törvényeinek alapjául szolgált, és még mindig egy csodálatos bölcsesség megtestesüléseként ismerik el.

Az eltemetődött, régi városok feltárása a régmúlt koroknak oly művészeteiről, és tudományairól tanúskodik, melyek meglepik az úgynevezett „Északorszak” némely filozófusát. A halottak bebalzsamozásának ősi módszerei, a réz hőkezelése, a rugalmas üveg, és a Damaszkuszi acél készítése, a régmúltnak olyan vívmányai, melyeket a jelen korszak esze, minden más előnyével együtt, képtelen felfogni, vagy lemásolni.

Visszamenve négyezer évet, körülbelül Ábrahám idejéig, az egyiptomi Nagy Piramist találjuk – napjaink legfelkészültebb tudósai csodálatának és döbbenetének tárgyát. Építése teljes összhangban van ezen „Északorszak” legelőrehaladottabb, matematikai és asztronómiai ismereteivel. Határozottan tanít olyan igazságokat, melyeket napjainkban csak hozzátétőleg lehet megállapítani a modern műszerek segítségével. Olyan feltűnőek és világosak a tanulságai, hogy a világ legkiválóbb csillagászai habozás nélkül isteni eredetűnek jelentették ki. És ha az „Északorszakunk” evolucionistái elfogadják is az isteni elrendezést és a benne rejlő, emberfeletti bölcsességet, azt is el kell fogadják, hogy azt mégiscsak emberek építették. És az a tény, hogy abban a távoli múltban az emberek egy csoportja olyan szellemi képességekkel rendelkeztek, hogy megvalósíthattak egy ilyen isteni elrendezést, amilyent most nagyon kevés ember lenne képes megtenni, az előttük álló mintával, és napjaink minden tudományos eszközével rendelkezve, azt igazolja, hogy az „Északorszakunk” több elbizakodottságot táplál, mint amennyit a körülmények és a tények indokolnának.

Tehát, ha bebizonyítottuk, hogy napjaink szellemi képessége nem nagyobb, mint az elmúlt korszakoké, hanem lehet hogy, éppen kevesebb, akkor miként könyvelhetjük el az általános ismeret növekedését, a korszerű találmányokat, stb.? Bízunk benne, hogy megmutathatjuk ezt a dolgot ésszerűen és a Szentírással összhangban. A találmányok és felfedezések, melyek most annyira értékeseknek bizonyulnak, és amelyeket az „Északorszak” bizonyítékaiként értelmeznek, valójában nagyon újszerűek – majdnem mindegyik az elmúlt évszázad

alatt jelent meg, és amelyek közül a legfontosabbak az utóbbi hatvan évre tehetőek; például a gőz *erejének* és az elektromosságnak alkalmazása – a távírásban, a vasút *területén*, a gőzhajóknál és a gépipar különböző *területein*. Tehát, ha ezek az ész megnövekedett képességének bizonyítékai lennének, az „Északországot” csak kezdete kell legyen, és a logikus következtetés az lenne, hogy egy másik évszázad tanúja lesz mindenféle csodának, mint hétköznapi eseménynek; egy ilyen növekedési ütem hol végződne?

De lássuk csak ismét: Minden ember feltaláló? Milyen kevesen vannak azok, akiknek találmányai valóban hasznosak és célszerűek, összehasonlítva azoknak számával, akik értékelnek és használnak egy találmányt, amikor azt a kezükbe adják! Nem leértékelésképpen mondjuk azon osztállyal szemben, akik nagyon hasznos, és sokra értékelendő közszolgálatot végeznek, amikor azt mondjuk, hogy csak kevesen rendelkeznek nagy, észbeli képességekkel. Egyesek, a világ legokosabbjai és leginkább mélyen gondolkodói közül műszaki téren nem találékonyak; míg, egyes feltalálók annyira lassú felfogásúak, hogy mindenki azon tűnődik, hogy miképpen jutott el a felfedezéséhez. A nagy elvekre (elektromosság, gőz ereje, stb.), melyeket sokan sok éven át tanulmányoztak, alkalmaztak, és mindegyre fejlesztettek, úgy tűnik, általában egyszerűen véletlenül jöttek rá, anélkül, hogy különösen nagy értelmi erőfeszítésbe került volna, és viszonylag nem szándékosan.

Emberi szempontból a következőképpen magyarázhatjuk a korszerű felfedezéseket: Úgy lehet tekinteni, hogy a nyomtatás Kr.u. 1440-ben történt feltalálása volt a kezdet. A könyvek nyomtatásával együttjárt a gondolkodók és szemlélők gondolatainak és feltalálásainak feljegyzése, melyek, anélkül a találmány nélkül soha nem váltak volna ismertté az utódok számára. A könyvekkel egy sokkal általánosabb oktatás jött létre és végül az általános iskolák. Az iskolák és az egyetemek az emberi képességet nem növelték, hanem a szellemi tevékenységet általánosabbá tették és ezáltal segítették a

meglévő képességeknek kifejlődését. Amint az ismeret általánosabbá vált és a könyvek is gyakoribbak, azoknak a nemzedékeknek, amelyek ezekkel rendelkeztek, egy határozott előnyük volt az előző nemzedékekhez képest; nem csak abban, hogy most ezer gondolkodó van a múltbéli egy helyett, melyek egymást ötletekkel élesítik és serkentik, hanem a könyvek által minden későbbi nemzedék a saját tapasztalatai mellett a múlt összesített tapasztalataival is rendelkezett. Az oktatás és a vele járó dicséretes törekvés, vállalkozás, a kiválóság és szaktudás elérésének vágya, melyet a napi sajtóban *lévő*, találmányok feljegyzése és leírása segít, serkentették és fényesítették az ember felfogóképességét, és mindenkit készenlétbe helyezett arra, hogy, ha lehet, valamit feltaláljon a társadalom hasznára és előnyére. Ennélfogva azt állítjuk, hogy a korszerű találmányok, csupán emberi szempontból nézve, nem egy megnövekedett észbeli kapacitást mutatnak, hanem csak természetes okokra visszavezethető, fokozott felfogóképességet.

És most a Szentíráshoz fordulunk, hogy meglássuk, mit tanít erről a kérdésről; mert míg hisszük, ahogy már fennebb sugalltuk, hogy az emberek között a találmányok, és az ismeret növekedése, stb. **természetes** okokra vezethetőek vissza, mégis azt hisszük, hogy mindezek Jehova Isten által régóta eltervezett és elrendelt, természetes okok, és a megfelelő időben ezek megtörténnek – az Ő mindent uraló gondoskodása által – mely által „mindent saját akarata és elhatározása szerint cselekszik”. (Efézus 1: 11) Istennek az Igéjében feltárt terve szerint szándékában állt megengedni, hogy a bűn és a szenvedés uralja és leigázza a világot hatezer éven át; majd a hetedik millenniumban helyreállítani mindent és teljesen eltávolítani a rosszat – megsemmisítve azt és annak következményeit Jézus Krisztus által, Akit eleve elrendelt erre a munkára. Ezért, amikor a rossz uralmának hatezer éve a vége felé közeledett, Isten olyan körülményeket tett lehetővé, melyek az Ő mindkét Könyvének – a Kinyilatkoztatásának, és a Természet Könyvének – tanulmányozásában a felfedezéseknek kedveztek,

valamint a mechanikai és vegyi eszközök készítésének, melyek hasznosak az emberiség felemelésében és megáldásában a Millenniumi korszak alatt, mely most azon a ponton van, hogy bevezetessék. A próféta kijelentés világosan jelzi azt aényt, hogy ez volt Isten terve: „Te pedig, Dániel, zárd be e beszédek, és pecsételd be a könyvet a végső időig: tudakozzák majd sokan, és nagyobb lesz a TUDÁS [nem a képesség]”; „az istentelenek közül senki sem érti [Istennek tervét és eljárását]; de az értelmesek értik”; „mert nyomorúságos idő lesz, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mindezidáig.” Dániel 12: 4, 10, 1

Némelyek számára különösnek tűnhet, hogy Isten nem úgy rendezte, hogy a jelenlegi feltalálások és áldások korábban jöhettek volna az ember számára, az átok enyhítésére. Mégis, ne feledjük, hogy Isten terve az volt, hogy az emberiségnek az átok teljes felismerését adja, abból a célból, hogy amikor az áldások mindenki számára eljönnek, örökre el tudják dönteni, hogy a bűn haszontalan. Sőt, Isten előre látta és előre megmondta, amit a világ még nem ismert fel, tudniillik azt, hogy az Ő legkiválóbb áldásai rosszabbra vezetnének, több rosszat okoznának, ha olyanokhoz jutnának el, akiknek szíve nincs összhangban a mindenség igazságos törvényeivel. Végül majd meglátszik, hogy az áldásoknak Isten által jelenleg megengedett növekedése egy gyakorlati tanulság ebben a kérdésben, amely ehhez az elvhez példaként szolgálhat az örökkévalóság számára – úgy az angyalok, mint a helyreállított emberek számára egyaránt. Hogy miként lehet ez, azt csak sejtetni tudjuk:

Elsősorban, míg az emberiség ebben a bukott és megrontott állapotában van, szigorú törvények és büntetések nélkül, és egy olyan kormány nélkül, amely elég erős ahhoz, hogy azokat érvényre juttassa, az önzésre való hajlam mindenki felett többé-kevésbé hatalommal bír. Tekintettel az emberek egyenlőtlen, egyéni képességeire, csak úgy történhet, hogy a munkát megtakarító gépek feltalálásának eredménye feltétlenül arra irányuljon, hogy a gazdag gazdagabbá és a

szegény szegényebbé váljon, a gépek előállításával járó nyugtalanság és ösztönzés után. A nyilvánvaló hajlam a monopóliumok *kialakulása*, és a saját hatalmuk növelése, mely által az előnyök egyenesen azoknak kezébe jutnak, akiknek képességeik és természetes előnyeik már amúgy is a legkedvezőbbek.

Másodsorban, ha lehetséges lenne törvényhozás által a jelenlegi vagyont és annak napi növekedését egyenlőképpen elosztani minden osztály között, ami nem lehetséges, mégis, az emberi tökéletesség nélkül és egy olyan emberfeletti kormány nélkül, mely az emberi ügyeket szabályozza, az eredmény még rosszabb lenne a jelenleginél. Ha a munkaerő megtakarító gépek és egyéb korszerű berendezések előnyeit egyformán szétosztanák, annak rövid időn belül az lenne az eredménye, hogy a munkaidő jelentősen lecsökkenne és a szabadidő nagymértékben megnőne. A tétlenség a legártalmasabb dolog a bukott lények számára. Ha a munka és az arc verejtéke nem lettek volna szükségesek, az emberi fajunk hanyatlása sokkal gyorsabb lett volna, mint amilyen volt. Tétlenség a vétek melegágya; és *abból* biztosan következik a szellemi, erkölcsi, és testi hanyatlás. Ebből *látható* Istennek bölcsessége és jósága, hogy visszatartotta ezeket az áldásokat, míg eljött a **megfelelő idő** azok bevezetésére, az áldásos, Millenniumi uralom előkészületeként. Az Isten Királysága természetfölötti kormányának ellenőrzése alatt nem csak minden áldás emberek közötti elosztása lesz méltányos, hanem a szabadidőt is úgy fogja szabályozni és irányítani ugyanaz a természetfölötti kormány, hogy annak eredménye erényt fog szülni, és felfele, a szellemi, erkölcsi, és testi tökéletesség felé fog irányulni. A találmányoknak és a megnövekedett ismeret más áldásainak jelenlegi, megengedett megsokszorozódása ezen az „előkészületi napon”, oly természetes módon történik, hogy az emberek avval áztatják magukat, hogy ez az „Északországi” miatt lett; de, kétségtelenül nagymértékben megengedtetik, hogy a

fejlemények nagy csalódást okozzanak ezeknek a bölcs filozófusoknak. Éppen ezeknek az áldásoknak növekedése kezdi máris elhozni a világra a nyomorúság idejét, amilyen soha nem volt, amióta nemzetek vannak.

Dániel próféta, ahogy fennebb idéztük, összekapcsolja az ismeret növekedését a nyomorúság idejével. Az *emberi* faj romlottsága miatt az ismeret okozza a nyomorúságot. Az ismeret növekedése nem csak az erőt megtakarító gépeket és kényelmet hozta a világnak, hanem az orvostudomány fejlődéséhez is vezetett, mely által ezek élete hosszabbodott meg, és oly mértékben felvilágosult az emberiség, hogy az embermészárlás, a háború, kevésbé népszerűvé válik, és ekképpen ugyancsak ezek élete lesz megkímélve, melyek még tovább szaporítják az *emberi* fajt, amely sokkal gyorsabban növekszik, talán, mint a történelem bármely más időszakában. Ekképpen, míg az emberiség gyorsan növekszik, a munkájuk iránti igény annak *mértékében* csökken. Így az „Északországi” filozófusai előtt egy megoldandó kérdés áll, hogy foglalkoztatást és eltartást biztosítsanak ennek a széles és gyorsan növekedő osztálynak, akiknek szolgálata nagymértékben nélkülözhető, mert a gépek helyettesítik, de amelynek szükségletei és kívánságai nem ismernek határt. E filozófusok végül be kell ismerjék, hogy ennek a kérdésnek megoldása meghaladja az értelmi képességüket.

Az önzés továbbra is uralja a gazdagokat, akik a hatalmat és az előnyöket birtokolják, és megvakítja őket az ítélőképesség */józan ész/* és az igazság tekintetében; míg ugyanaz az önzés az **önfenntartás** ösztönével, valamint a jogaik megnövekedett ismeretével társulva a szegényebb osztályokból fel fog bátorítani némelyeket és dühbe fog hozni másokat. Ezeknek az **áldásoknak** eredménye egy időre rettenetesnek fog bizonyulni – valóban, olyan nyomorúságos idő lesz, amilyen nem volt, mióta nemzetek léteznek. *Ez azért van,* mert az ember bukott állapotában, irányítás, és ellenőrzés nélkül nem tudja megfelelően használni ezeket az áldásokat. Amíg a Millenniumi uralom újra nem írja be az

Isten törvényét a helyreállított emberi szívbe, addig az emberek nem lesznek képesek ártalom, vagy veszély nélkül élni a teljes szabadságukkal.

A nyomorúság napja megfelelő időben fog véget érni, amikor az, Aki a Galileai dühöngő tengernek parancsolt, hasonlóképpen, tekintéllyel fog parancsolni az emberi szenvedélyek dühöngő tengerének is, mondván: „Hallgass el, némulj meg!” Amikor a Békesség Fejedelme hatalmát *felölte* „felkel”, az egy nagy nyugalmat fog eredményezni. Akkor a dühöngő és harsogó elemek el fogják ismerni Jehova Felkentjének tekintélyét, „megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt”; és a Krisztusnak ekképpen elkezdődött uralma alatt „megáldatnak a földnek minden nemzetségei”.

Akkor az emberek meg fogják érteni, hogy amit az evolúciónak, vagyis a természetes fejlődésnek, és az „Észkorszak” értelmességének tulajdonítottak, valójában a Jehova villámlásainak tündöklései voltak (Zsoltár 77: 18) az emberiség megáldására való „felkészülése napján”. De ezt mindeddig csak a szentek láthatják, és csak a mennyei bölcsességgel rendelkezők érthetik meg, mert „az Úr titka azoké, akik félik őt, nekik nyilvánítja ki szövetségét”. (Zsoltár 25: 14 – *k.új.*) Hála legyen Istennek, hogy míg az általános ismeretek megnövekedtek, Ő úgy rendezte, hogy az Ő gyermekei „ne legyenek gyümölcstelenekké a mi Urunk megismerésére”, és az Ő tervének értékelésére nézve. Az Ő Igéjének és terveinek ezen értékelése által képesek vagyunk megkülönböztetni és ellenállni az Isten Igéjét tagadó, hiábavaló filozófiáknak, és az emberi hagyományok bolondságainak.

A Biblia azt közli az ember teremtéséről, hogy Isten őt tökéletesnek és igaznak teremtette, az Önmaga földi képmására; hogy az ember keresett sok kigondolást és beszennyezte önmagát (1 Mózes 1: 27; Róma 5: 12; Prédikátor 7: 29). *Továbbá azt közli*, hogy – mindannyian vétkezve – az emberi faj nem volt képes segíteni önmagán, és nem is válthatja

meg *senki* az atyjafiát, nem is adhat érte váltságdíjat Istennek (Zsolt. 49: 8, 16 – K.); hogy Isten szeretettel és könyörülettel gondoskodott erről; és hogy ennek megfelelően Istennek Fia emberré lett, és váltságdíjat adott az emberért; hogy az áldozatának jutalmaként és azzal a céllal, hogy véghezvigye a kibékítés nagy munkáját, felettébb nagy dicsőségre emeltetett, egészen az isteni természetre; és hogy a megfelelő időben véghez viszi az emberiség helyreállítását az eredeti tökéletességre és minden akkor bírt áldásra. A Szentírás elejétől végéig nagyon világosan tanítja ezeket a dolgokat, és teljes ellentétben van az evolúciós elmélettel; vagyis, jobban mondva, az ilyen, „hazug módon ismeretnek nevezett ellenvetések” /1 Tim. 6: 20 – r.új./ összeegyeztethetetlen, éles ellentétben állnak Isten Igéjével.